

KATEGORIALNE POMENSKE LASTNOSTI V SLOVARSKIH OZNAKAH

Jerica Snoj

Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, ZRC SAZU, Ljubljana

UDK 81'374

V leksikalnem pomenoslovju se ločuje med kategorialnimi pomenskimi lastnostmi, ki so sestavina leksikalnega pomena (kategorialni pomen) kot jezikovnosistemske danosti, in sintagmatskimi kategorialnimi lastnostmi, imenovanimi tudi slovnične lastnosti, s katerimi se dana besedna vrsta na sebi lastni način pri določeni leksikalni enoti uresničuje v besedilu. V prispevku se obravnava vprašanje, ali v splošnem slovarskem priročniku pri prikazu slovničnih lastnosti eksplicirati njihovo razmerje do kategorialnih pomenskih lastnosti.

kategorialne pomenske lastnosti, slovnične lastnosti, splošni slovar, slovnica v slovarju, slovarske oznake

The paper offers some observations concerning the presentation of the categorial meaning (beside the denotative one) in the description of lexical units in a dictionary. On the basis of grammar notes in the Slovene normative orthography *Slovenski pravopis 2001*, especially those defining count and uncount nouns, it discusses the question of the purpose of grammar notes from the point of view of the complete meaning description in a dictionary.

categorial meaning, grammar properties of lexemes, grammar notes in a dictionary, dictionary, grammar in the dictionary

1 Uvod

Upoštevanje kategorialnega pomena v pomenskem opisu leksikalne enote v slovarskem priročniku se lahko izraža tako implicitno kot eksplicitno.¹ V prevladujoči slovaropisni praksi je kategorialni pomen implicitno upoštevan tako, da pomenski opis temelji na skladenjskih lastnostih dane leksikalne enote in te so abstrahirano izražene v besednovrstni oznaki.

V slovarskem delu *Slovenskega pravopisa* (SP 2001) so se kot slovaropisna novost pojavile nekatere oznake, za katere je mogoče domnevati, da se nanašajo na kategorialne pomenske lastnosti. Ugotavljanje vloge teh oznak v slovarju SP 2001 in *Slovarju novejšega besedja* naj bi omogočilo praktično presojo, ali je smiselno v pomenskem opisu znotraj splošnega slovarja izražati slovnične lastnosti (število ednina, dvojina, množina, sklonske posebnosti itn.) posredno preko imenovanja kategorialnih pomenskih lastnosti (človeškost, živost, števnost itn.).

¹ Pri osnovnih slovarskopomenoslovnih pojmi sledi strukturalnemu pojmovnemu sistemu, kot je s ponazorili iz slovenskega jezika in s slovenskim izrazjem posredovan v Vidovič Muha 2013.

2 Oznake v Slovenskem pravopisu 2001, povezane s kategorialnim pomenom

SP 2001, nastal pod vodstvom akad. prof. dr. Jožeta Toporišiča, prinaša v slovarskem delu poleg ustaljenega izkazovanja tradicionalno navajanih slovničnih lastnosti posameznih leksikalnih enot, kot so oznake za slovnični spol pri samostalniku in pridevniku ter za glagolski vid pri glagolu, nekatere nove oznake, ki se na poimevalni ravni povezujejo s kategorialnimi pomenskimi lastnostmi. Pri samostalniku so te oznake *živ.*, *neživ.*, *člov.*, *nečlov.*, *poj.*, *snov.*, *skup.*, *števn.*, *neštevn.* Kot slovaropisna rešitev se na kategorialni pomen sicer nanaša še prikaz pridevniške določnosti v podiztočnici in zaimensko nakazovanje vezljivostnih možnosti pri glagolu (Snoj 2002: 128–129).

Naštete oznake so v SP 2001 navedene v seznamu pod naslovom Krajšave in slovarske oznake ter imajo ob sebi navedeno razvezavo, npr. *živ.* 'život', *člov.* 'človeško', *nečlov.* 'nečloveško', *poj.* 'pojmovno', *snov.* 'snovno', *skup.* 'skupno', *števn.* 'števno' itn. SP 2001 sicer ne vsebuje definicij za te oznake, niti ne pojasnila, po katerem načelu se navajajo v slovarskem besedilu. Uporabniku slovarja je prepuščeno, da si jih po svoje razloži, kar je do določene mere mogoče, če ima uporabnik zadostno znanje slovnice, v kateri je samostalnik kot besedna vrsta določen z nekaterimi lastnostmi (slovnični spol, podspol itn.), ki jih je mogoče povezovati z navedenimi oznakami. V primeru pogostejše uporabe slovarja SP 2001 se uporabniku morda izoblikuje določena predstava o tem, v katerih sorodnih primerih se katera od teh oznak redno pojavlja (npr. da se pri samostalnikih na *-ost*, ki so kot podiztočnica navedeni pri lastnostnih pridevniki, navaja oznaka *poj.*), medtem ko mu ostaja nepojasnjeno, kako naj katero od oznak razume, čemu služi njihovo navajanje in kako naj jih kot uporabnik pravopisnega slovarja upošteva.

Opisano označevanje nima neposredne povezave s kategorialnimi pomenskimi lastnostmi kot tvornimi nosilkami pomena; pač pa v obliki oznak povzema že obstoječi slovnični opis slovenskih samostalnikov. *Slovenska slovnica* (Toporišič 1976) navaja osnovno delitev samostalnikov na dve vrsti, »na lastna in obča imena«. Slednja naj bi se delila »po pomenu na števna in neštevna, npr. potok – lepota, železo, grmovje (pojmovna, snovna, skupna)«. Kot nadaljnje »inherentne slovnične kategorije (vse so v skladenjski vlogi)« so naštete spol, sklanjatev, sklon, oseba, določnost, številnost in število. Pri slovnični kategoriji spol sta kot podspola navedena dva: 1. podspol (človeškost, nečloveškost) in 2. podspol (živo, neživo) (prav tam: 210). V zvezi z živostjo je navedeno, da se kot slovnična kategorija potrjuje v prekrivnosti tožilnika in rodilnika, kar se razširja na nekatere kategorije poimenovanj, ki dejansko ne pomenijo živih bitij (avtomobili, bolezni, vina itn.),² medtem ko se človeškost povezuje zgolj z različnima vprašalnicama *kdo* in *kaj*, s katerima se vsi samostalniki delijo v skupini »človeško« in »nečloveško«. Obravnavane oznake v SP 2001 naj bi se torej razumele na osnovi navedenih ugotovitev v slovnici.

² Izpuščena je omejitev, da prekrivnost tožilnika in rodilnika velja samo za samostalnike moškega spola, in sicer samo v ednini. Omejitev je navedena v izdaji iz 2004, kjer je kategorija živosti omejena na samostalnike moškega spola (Toporišič 2004: 246).

Oznake za pojmovno, skupno in snovno v slovarju SP 2001 dejansko označujejo neštevne samostalnike. Na tej ravni se navedenim oznakam pridružuje še oznaka *štev.*, ki označuje prehod prvotno neštevne samostalnika med števne (gl. npr. *naročiti dva čaja* pri sestavku *čaj -a m*). V pravopisnem slovarju kot normativnem priročniku bi bilo označevanje samostalnikov s stališča števnosti utemeljeno pri leksikalnih enotah, ki bi v pogledu števnosti predstavljale specifično posebnost, na katero bi bilo treba ob vsaki od njih posebej opozoriti z normativnega ali katerega drugega stališča. Te potrebe za celotno kategorijo števnosti v slovenskem jeziku ni.³ Navajanje števnostnih oznak v slovarju SP 2001 je mogoče videti zlasti kot priložnostno domislico, ki v slovarskem opisu leksikalne enote predstavlja novost in na videz prispeva k večji informativnosti slovarja, ne da bi to bilo utemeljeno znotraj siceršnjega koncepta.⁴ Za prikaz števnostnega količinskega določanja obeh vrst samostalnikov – z glavnimi števnikoma za števne samostalnike in z ločilnimi števnikoma za neštevne samostalnike – bi bil primernejši neposredni način, ki bi direktno pojasnjeval morebitno zadrego pri neštevnikih samostalnikih (npr. *troja sreča*) analogno množinskemu samostalniku (*troja vrata*).

Oznaka *živ.* 'život' je v SP 2001 navedena pri samostalnikih moškega spola, kjer označuje sklonsko značilnost, da je tožilnik enak rodilniku namesto običajne prekrivnosti med tožilnikom in imenovalnikom. Da se oznaka nanaša na sklonsko lastnost (sintagmatska kategorialnost), in ne na pomensko lastnost, dokazujejo primeri, pri katerih je nakazano, da sta sočasno mogoči obe nasprotni oznaki (npr. *metuljček* v pomenu 'oblačilni dodatek' z oznako: *tudi živ.*). Oznaka *neživ.* kaže na pomenske prenose, pri katerih se prekrivnost tožilnik – rodilnik zamenja s prekrivnostjo tožilnik – imenovalnik (npr. *kostanjevec* 'konj' *živ.* *napreči kostanjevca – kostanjevec* 'med' *jesti kostanjevec* *neživ.*). Tudi v teh primerih bi bilo za pravopisni priročnik primernejše eksplicitno opozarjanje na sklonsko značilnost ali opozarjanje z dogovorno oznako (npr. T = R).

Za oznako *člov.* 'človeško' oz. *nečlov.* 'nečloveško' v SP je še težje najti utemeljitev. Navaja se pri vseh leksikalnih enotah, ki imajo za nadpomenko *kdor*; njene vloge v slovarju SP 2001 s stališča opisovanja normativnosti ni mogoče pojasniti. Podobno kot pri števnostnih oznakah naj bi oznaka *člov.* prispevala k večji informativnosti slovarja, na posebni način formalizirani v obliki oznake. Še zlasti se utemeljevanje te oznake zaplete v zvezi s prikazom metaforičnih pomenskih izpeljav (npr. *vrečka navihančkov*) ali pri metaforičnem desnem prilastku (*čebela delavka, breza dolgolaska, veter nagajivec*), pri katerih je v SP 2001 zapisana oznaka *nečlov.*, pomenska izpeljava pa temelji – prav nasprotno – na posebitvi in prisojanju človeških lastnosti danosti, ki nima nadpomenke *kdo* (*čebela delavka*). Podobno

³ Pravilo, ki v slovenskem jeziku v zvezi s števnostjo določa rabo glavnih števnikov za štetje števnih samostalnikov in ločilnih števnikov za štetje neštevnih samostalnikov, je eno samo za vse primere. Drugače je npr. v angleškem jeziku, kjer števnost razmeroma obsežno določa rabo določnega in nedoločnega člana in števnostne oznake nakazujejo, katera je pravilna možnost.

⁴ Morda se je navajanje števnostnih oznak v slovarju SP 2001 sploh zgolj zgledovalo po tedaj novonastalem Cobuildovem angleškem slovarju, ki samostalnike dosledno označuje z oznakama *count.* ('števno') in *uncount.* ter *mass* ('neštevno').

problematični so pomenski prenos, v SP 2001 označeni s *člov.*, v primerih, kadar se poimenovanja za predmet, žival uporablja v zvezi z zlasti povedkovniškimi poimenovanji določenih lastnosti človeka; ti primeri ne ustrezajo kategorialnosti z nadpomenco *kdo*, niti ne nevtralnemu poimenovanju za človeka sploh (npr. *lisjak* (*Kakšen lisjak si ti*) v pomenu 'izraža, da je kdo zviti, prebrisan'). Sicer pojavljanje oznake *člov.* večinoma ustreza prekrivnosti z nadpomenskim zaimkom *kdo* in se s tem približuje vlogi izkazovanja kategorialnega leksikalnega pomena.⁵

Obravnavane oznake v slovarju SP 2001 so bile morda zamišljene kot formalizirano izraženi temeljni pomenski opis, ki nadomešča običajno ubesedeno slovarsko razlago. S tem slovar SP 2001 izkazuje namero, prikazati leksikalne enote kot pomensko danost. Za pravopisni priročnik, ki naj bi vključeval tudi podatke o zvrstnostilnih in besedilnih značilnostih leksikalnih enot, na načelni ravni to ni presenetljivo. Vprašanje je, v kolikšni meri so te oznake združljive z ostalimi značilnostmi zasnove tega slovarja in v čem je vrednost teh oznak s stališča potreb uporabnika slovarja.

Slovar novejšega besedja po zgledu slovarja SP 2001 navaja oznaki *živ.* in *člov.*, medtem ko ostale obravnavane oznake opušča. Tudi v tem slovarju ni eksplicitnega pojasnila, zakaj se te oznake navajajo, niti ne, kako jih je treba razumeti znotraj slovarske zasnove tega slovarja.

3 Kategorialni pomen znotraj pomena leksikalne enote

Obravnavane oznake v SP 2001 (*števn./neštevn., pojml., skup.* itn.) je na določeni način vendarle mogoče povezati s kategorialnim pomenom in na osnovi tega bolje videti, kateri smisel bi lahko imele v pomenskem opisu v slovarju.

Kategorialni pomen je kot pojem iz leksikalnega pomenoslovja utemeljen znotraj strukturalno modeliranega leksikalnega pomena. Skupaj z denotativnim pomenom uresničuje pomen leksikalne enote (Vidovič Muha 2013: 33–44). Po teoriji pomenskosestavinske analize je leksikalni pomen, za uporabnika jezika nedeljiva celota, razstavljiv na pomenske sestavine. V skladu s tem, da sta kategorialni pomen in denotativni pomen enakovredna v sestavi leksikalnega pomena, so kategorialne pomenske lastnosti definirane analogno denotativnim pomenskimi lastnostim. Denotativni pomen je abstrakcija skupine istovrstnih denotativov in v poimenovalnem sistemu obstoji kot abstraktni ustreznik predmetnosti, poimenovane z dano leksikalno enoto. Uresničuje se preko denotativnih pomenskih sestavin, tj. denotativnih pomenskih lastnosti, ki so pomenskorazločevalne. Vzporedno temu kategorialni pomen znotraj leksikalnega pomena obstoji kot zbir tistih pomenskih lastnosti, ki dani leksikalni enoti (v določenem pomenu) omogočajo (in tudi določajo) opravljanje določene skladišijske vloge. Prepoznavnost teh lastnosti, imenovanih kategorialne pomenske lastnosti, izhaja iz skladišijske vloge. Na tej osnovi se vzpostavlja povezava med pojmom kategorialne pomenske lastnosti (kategorialni pomen) in besedna vrsta.

⁵ Kategorialna pomenska lastnost človeškost je med kategorialnimi pomenskimi lastnostmi posebna v tem, da nima eksplicitne neposredne izražnosti v ustrezni slovnični lastnosti. Kot slovnična lastnost je razvidna šele v zaimkovni vprašalnici *čigav*, tvorbi svojilnih pridevnikov in razlikovanju vprašalnic *kaj* (človeško –) in *kdo* (človeško +). Prim. o tem še Orešnik 1972.

Določena množica jezikovnih izrazov je namreč preko vsebovanih kategorialnih pomenskih lastnosti nosilka določene skladijske vloge in s tem konkretizacija določene besedne vrste. Poleg kategorialnih pomenskih lastnosti, ki nosijo kategorialni pomen in so jezikovnosistemska danost, se ločujejo še t. i. sintagmatske kategorialne lastnosti, imenovane tudi skladijske kategorialne lastnosti ali slovnične lastnosti, ki so za dano besedno vrsto razločevalne v besedilu, v besedilni konkretizaciji pomena (Vidovič Muha 2013: 37).

4 Števnost kot primer kategorialne pomenske lastnosti

Za ponazorilo vloge kategorialnega pomena in obstoja kategorialne pomenske lastnosti preko kategorialnih pomenskih sestavin ter njegovega razmerja do slovničnih lastnosti si še nekoliko bolj podrobno oglejmo samostalniško kategorialno lastnost števnost.

Števnost je kot kategorialna pomenska lastnost samostalnika konstitutivna lastnost samostalniškega slovarskega pomena. Števnostna pomenska sestavina (šteвно + ali šteвно –) se povezuje s tisto lastnostjo denotata oz. poimenovane zunajjezikovne danosti, ki odloča o načinu njenega kolikostnega določanja. Pri tem je bistveno razlikovanje, ali je to določanje možno s štetjem ali ne. Če se imenovana danost kolikostno določa s štetjem, se to v leksikalnem pomenu kaže v kategorialni pomenski sestavini šteвно +, če pa se kolikostno določa s tehtanjem ali katerim drugim merjenjem (npr. pri abstraktnih pomenih), se to kaže v kategorialni pomenski sestavini šteвно –.

V besedilu se izražanje števnosti povezuje s slovničnim številom, tj. specializirano slovnično obliko za izražanje kolikostne določenosti. Slovnično število je v tem primeru t. i. sintagmatska kategorialna lastnost, imenovana tudi skladijska kategorialna lastnost ali preprosto slovnična lastnost. Pri samostalniku je slovnično število formalna lastnost za izražanje števnosti.

Števnost je tako kot vse kategorialne pomenske lastnosti utemeljena s skladijsko vlogo (delovalniško), za katero je usposobljen dani slovarski pomen. Za določitev svojskosti te kategorialne lastnosti nasproti ostalim samostalniškim kategorialnim lastnostim (spol, človeškost, živost) je uporaben pogled na tisto lastnost denotatov, glede na katero so ti razvrščeni v polarno nasprotni množici s kategorialno pomensko sestavino šteвно + in šteвно –. Ta pogled razkriva, da se slovarski pomen, ki vsebuje šteвно +, povezuje z denotatom, ki se nanaša na ločljivo zunajjezikovno danost (Crystal 1991: 87). Imenovanje posamezne take danosti je večinoma vezano na slovnično število ednino (*svinčnik*), slovnični števili dvojina in množina pa pri teh pomenih praviloma pomenita podvojitvev in pomnožitvev posamičnega (*svinčnik-i* 'več svinčnikov'). Posebnost v tem pogledu predstavljajo pomeni samomnožinskih samostalnikov, ki se prav tako povezujejo z denotatom, nanašajočim se na ločljivo zunajjezikovno danost (*vrata*), le da pri teh ne more biti navedene predvidljive povezave med kategorialno pomensko lastnostjo šteвно + in ednino, niti se pomnožitev posamičnega ne more izraziti z množino, saj je množina pri teh samostalnikih edina možna oblika.

Denotati samostalniških pomenov, ki vsebujejo kategorialno pomensko sestavino števno –, so v primerjavi s tistimi s števno + bolj raznoliki. Lahko se povezujejo z nematerialno neločljivo zunajjezikovno danostjo (abstraktna predmetnost, npr. *žalost*); ali pa z materialno danostjo, ki je iz kontinuuma neločljivih delcev (snov, npr. *voda*) ali ki nastopa kot skupnost s stališča poimenovanja neindividualiziranih, medsebojno povezanih enakih enot (skupno, npr. *listje, pohišstvo*). Poimenovanje te vrste danosti je večinoma vezano na slovnično število ednino, množina pa glede na značaj pripadajoče predmetnosti ne more pomeniti pomnožitve posamičnega, zato lahko dobi druge pomene (pri imenih snovi 'vrsta snovi', pri imenih lastnosti 'nosilec lastnosti' itn.) (Hočevvar Gregorič 1995: 443).

V doslejšnjih obravnavah pomenske vrednosti kategorialne pomenske lastnosti števnosti v slovenskem jeziku sama števnost ostaja večinoma nedoločena, omenjajo se zlasti besedilne značilnosti, povezane s to kategorialno pomensko lastnostjo (Snoj 2005: 73). V definicijah števnosti se pogreša razlikovalna določitev števnosti kot slovarskopomenske kategorije in slovničnega števila kot slovnične kategorije.⁶

5 Sklep

V pomenskem opisu leksikalne enote v slovarskem priročniku na kategorialnem pomenu temelji besednovrstna določitev leksikalne enote kot najbolj abstraktna in najbolj objektivna raven pomenskega opisa (Atkins, Rundell 2008: 399–405). Zato so leksikalne enote v slovarjih tradicionalno opremljene in medsebojno razlikovane z besednovrstnimi oznakami. Glede eksplicitnega navajanja kategorialnih pomenskih lastnosti v obliki slovarskih oznak, kot je to v slovarju SP 2001 (oznake *pojrn.*, *snovn.*, *števn.* itn.), je primerno presoditi, v čem je njihov prispevek k informativnosti slovarja. V razlagalnem slovarju so namreč v pomenski razlagi implicitno že navedene kategorialne pomenske lastnosti (v temeljnih razlagalnih besedah *človek*, *predmet*, *snov*, *čustvo* itn.) in je njihovo povzemanje v posebni oznaki s stališča danega pomenskega opisa pleonastično. Pri pomenskem opisu v slovarskem priročniku je pomembnejše, da se v oznakah navedejo slovnične lastnosti, torej značilnosti besedilne uresničitve kategorialnih pomenskih lastnosti, zlasti še, če se to povezuje z nepredvidljivimi izrazitvami. Povedano s primerom: *Živost* je kot kategorialna pomenska lastnost značilna in razločevalna za samostalniško besedno vrsto v celoti; vsa samostalniška poimenovanja vključujejo to pomensko kategorijo, bodisi preko pomenske sestavine *živo +* bodisi *živo –*. Na oblikoskladenjski ravni se ta kategorialna pomenska lastnost izraža s posebnostjo, da je pri samostalnikih moškega spola, ki vključujejo kategorialno pomensko sestavino *živo +* (predvidljivo v poimenovanjih živih bitij in na osnovi metafore temu analognih poimenovanjih, npr. imenih za vina ipd.), oblika tožilnika enaka roditelju; s tem se ta skupina samostalnikov ločuje od vseh ostalih samostalnikov moškega spola, pri katerih je tožilnik enak imenovalniku. Za uporabnika slovarja je bolj priročno, če je te vrste posebnost navedena neposredno, v obliki

⁶ Izjemo v tem pogledu predstavlja Kozlevčar (1974: 32), ki razvidno ločuje med števnostjo kot slovarskopomensko kategorijo in slovničnim številom kot slovnično kategorijo.

opozorila na sklonsko posebnost dane leksikalne enote, kot pa posredno z vpletanjem podspola živost. Podobno je v zvezi s števnostjo smiselno prikazovati posebnosti, ki se ob določenih leksikalnih enotah izražajo na ravni slovničnega števila.⁷ Oznaka *člov.* je v razlagalnem slovarju v vseh primerih pleonastična, ker je iz slovarske razlage razvidno, ali se leksikalna enota nanaša na poimenovanje človeka. Povsem drugačno vlogo ima označevanje kategorialnega pomena znotraj pomenskega opisa v leksikalni bazi, kjer lahko navajanje abstrahiranih kategorialnih pomenskih lastnosti v formalizirani obliki omogoča različne jezikoslovne raziskave.

Literatura

- ATKINS, Sue, RUNDELL, Michael, 2008: *The Oxford Guide to Practical Lexicography*. Oxford: Oxford University Press.
- CRYSTAL, David, 1991: *A Dictionary of Linguistics and Phonetics*. Oxford: Blackwell.
- HOČEVAR GREGORIČ, Mateja, 1995: Slovenski neštevni samostalniki in njihova obravnava v SSKJ. *Slavistična revija* 43/4. 441–458.
- KOZLEVČAR, Ivanka, 1974: Slovnično število in pomenske kategorije samostalnika. Tine Logar (ur.): *Predavanja. 10. SSJLK*. Ljubljana: Univerza v Ljubljani. 31–39.
- OREŠNIK, Janez, 1972: Formalizacija semantičnih definicij najmanjših jezikovnih enot s pomenom. Anton P. Železnikar, Vladislav Rajkovič (ur.): *Problemi semantike, sintakse in obravnave tekstov*. Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Institut »Jožef Štefan«. 27–33.
- Slovar novejšega besedja*, 2013. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.
- Slovar slovenskega knjižnega jezika I–V*, 1970–1991. Ljubljana: ZRC SAZU, DZS.
- SNOJ, Jerica, 2002: Nekatere značilnosti slovarskega sestavka novega Slovenskega pravopisa. Boža Krakar Vogel (ur.): *Ustvarjalnost Slovencev po svetu. 38. SSJLK*. Ljubljana: Center za slovenščino kot drugi/tuji jezik pri Oddelku za slovanske jezike in književnosti Filozofske fakultete. 219–223.
- SNOJ, Jerica, 2005: Kategorialne pomenske lastnosti in tipologiziranje slovarske večpomenskosti. *Slovenski jezik* 5. 67–84.
- SP 2001 = *Slovenski pravopis*, 2001. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.
- TOPORIŠIČ, Jože, 1976: *Slovenska slovnica*. Maribor: Obzorja.
- TOPORIŠIČ, Jože, 2004: *Slovenska slovnica*. Maribor: Obzorja.
- VIDOVIČ MUHA, Ada, 2013: *Slovensko leksikalno pomenslovje*. Ljubljana: Znanstveni inštitut Filozofske fakultete.

⁷ Izraženost števnosti v sintagmatskih kategorialnih lastnostih je v vsakem jeziku specifična, kar mora upoštevati zlasti slovaropisje pri sprejemanju odločitev, kaj in kako prikazovati in navajati v obliki slovarske oznake. Ponazarjaljen je v tem pogledu *Collins Cobuild English Language Dictionary* (prva izdaja 1987), in sicer tako v označevanju kategorialne lastnosti števnosti pri posameznih samostalniških leksemih kot v definicijskem določanju števnosti kot kategorialne lastnosti.